

hij hier wil van den huisarts in het individueele geval, moeten wij artsen tezamen dat ook niet willen voor onze patiënten in het algemeen? Wanneer wij algemeene afgescheiden contrôle eischen, dan eischen wij daarmede, dat ambtenaren zullen worden aangesteld, wier plicht het zal zijn onze patiënten in dergelijke gevallen niet te gelooven en hun aantal ziektedagen zooveel mogelijk in te perken. Dat is een eisch, welks inwilliging ons gemakkelijk van sommige onbetwistbare moeilijkheden zou afhelfen, maar waarmede wij ingaan tegen de belangen juist van de eerlijken onder onze patiënten, en dat mag m. i. evenmin in het algemeen, als in het bijzondere geval geschieden. Dat bij zijn en mijn opvatting van onze taak met ziekenbriefjes van den huisarts het gemiddelde aantal ziektedagen grooter zal zijn dan bij algemeene ambtelijke contrôle, is zeker, maar het is niet onze taak inkrimping der ziektedagen na te streven; het tegendeel is waar.

Bij werkeloosheid is de verleiding tot het plegen van bedrog zeker groot, en kan een reden zijn om werkelozen per se ambtelijk van wege de ziekenkassen te doen contrôleeren; maar dit is ook alweer allerminst een reden om de contrôle ook tot de groote meerderheid der niet-werkelozen uit te strekken, en in ieder geval niet voor ons om ze te eischen.

Het verband met de vrije artsenkeuze wordt door collega VAN BRUGGEN te zwaar geschat. Duitsland is geen goed voorbeeld, omdat daar, althans bij de ziekteverzekering, de facultatieve contrôle volstrekt niet bestaat; maar zelfs daar zijn toch voorbeelden, dat de combinatie van vrije artsenkeuze en het afgeven der attesten door de huisartsen goed werken kan, en als goed erkend wordt; men zie hiervoor wat collega PINKHOF mededeelde in dit *Tijdschrift* 1910, II, bldz. 895. Bovendien zou in verband met de vrije artsenkeuze de eisch van scheiding van contrôle en behandeling alleen dan noodig zijn, wanneer wij niet machtig genoeg bleken, om den eisch van vrije artsenkeuze om zich zelf door te voeren. Maar als wij dat niet zouden kunnen met dezen eisch, waarover wij zoo eensgezind zijn, wie kan er dan in ernst aan denken, dat wij het wel zouden kunnen met den eisch van scheiding van contrôle en behandeling, waarover wij minder eensgezind zijn.

Neen, wij kunnen verklaren, dat wij die scheiding tolereeren zullen, maar verder mogen wij niet gaan, en zelfs daarmede doen wij een belangrijke concessie aan het finantieele belang der ziekenkassen.

Groningen, 4 December 1910.

H. G. HAMAKER.

WIJZIGINGS-VOORSTEL DER ZIEKTEWET.

Art. 95. De geneeskundige en apotheker ontvangen voor ieder ingeschreven gezin of persoon een vast jaarlijksch bedrag, waarvan de grootte afhangt van het inkomen der ingeschrevenen, die daartoe in klassen zullen worden verdeeld, met de premie aan de ziekenkas betaald als grondslag.

Art. 97. De door de fondsleden te betalen premiën zullen afhangen van het inkomen. Zij zullen daartoe in klassen enz.

Toelichting: Het *financieele* nadeel uit het wetsvoorstel voortvloeiende kan op deze manier worden afgewend, wanneer voldoende progressie bestaat. Was de geneesheer staats-ambtenaar, dan zou hij door de belastingbetalers naar draagkracht worden betaald; van regeeringswege kan daarom m. i. tegen

deze regeling geen bezwaar bestaan, terwijl de onbillijkheid van bevoordeelen van de eene maatschappelijke groep tegenover de andere wordt weggenomen. Dit beginsel behoort onder de voorwaarden voor een erkend ziekenfonds te worden opgenomen.

Den Helder, 3 December 1910.

H. KRUYNE.

CONTRÔLE BIJ DE ZIEKTEWET.

Geregelde contrôle door een controleerend geneesheer van de ziekenkas zal zeer duur worden. Waar de ziekenkas werkt over kringen van 2500 inwoners en waar de contrôle minstens éénmaal per week zal moeten geschieden, zal per rayon meer dan één controleerend geneesheer noodig zijn. Deze moeten betaald worden door de ziekenkas, en er zal een bedrag uitgetrokken moeten worden, dat de onkostenrekening zeer zal verzwaren en de premie zal moeten doen stijgen, ingeval dat bedrag geheel ten laste dier kas komt. De arbeider zal dan tenslotte de helft betalen van die grootere onkosten. M. i. was de contrôle voor het grootste deel te voorkomen en de bezwaren der behandelende geneesheeren te ondervangen door de verklaringen dier geneesheeren te honoreeren, d. w. z. de begin- en slotverklaring; de tusschenliggende verklaringen, als geheel ten voordeele van den patiënt, worden kosteloos afgegeven. De honoreering zou kunnen zijn als bij de Rijksverzekeringsbank. Eén controleerend geneesheer zou dan voor twee of meer aaneengrenzende rayons voldoende zijn voor contrôle op verzoek van den behandelenden geneesheer of voor de gevallen, waarin de ziekenkas achterdocht heeft.

Dat de behandelende geneesheer geheel voor de belangen van zijn patiënt moet opkomen, zooals collega VAN BRUGGEN wil, kan ik geheel toegeven waar het belangen zijn de behandeling en genezing van zijn patiënt betreffend, en daaronder behoort zeker het afhouden van geldzorgen door het verschaffen van ziekgeld; maar verder gaat de behartiging der belangen zeker niet, ook niet om hem langer, dan noodig is, die uitkeering van dat geld te laten behouden.

Verder meen ik dat degelijk moet aangedrongen worden op dat wat collega VAN BRUGGEN aangeeft, dat nl. de wenschen sub V. o en p van het ziekenfondsrapport onder de eischen voor erkenning van een ziekenfonds worden opgenomen. Er zal zich dan een bezwaar kunnen voordoen. Volgens art. 38 al. 2 Z. W. mogen de verzekerden alleen behandeld worden door geneesheeren, verbonden aan een erkend ziekenfonds en verder door geneesheeren, die niet verbonden zijn aan een niet erkend ziekenfonds. Hoe moet nu een geneesheer handelen, die, volgens het beginsel vastgesteld sub V. p van het ziekenfondsrapport, verbonden is aan meer dan één fonds, stel een erkend en een niet-erkend fonds. Aangenomen mag worden, dat de niet-erkende fondsen zullen blijven bestaan voor de gezinnen der arbeiders, daar die fondsen goedkooper zullen kunnen werken en lagere contributie zullen kunnen eischen dan de erkende fondsen. Mag nu genoemde geneesheer niet als geneesheer van een arbeider optreden, die geen lid is van een erkend fonds, maar die zich volgens het laatste lid van art. 38 al. 2 Z. W. hulp